

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119206493
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119206493.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Francúzsko, 75009 Paríž, Boulevard Haussmann 1, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky so sídlom Bratislava, Karadžičova 2, IČO: 47 258 713, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Marek Csompoly s.r.o., so sídlom Bratislava, Ventúrska 16, proti žalovanému: O. O., nar. XX.X.XXXX, adresa E., Z. R. XXX, o zaplatenie 2.590,12 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 27Csp/69/2019-59 zo dňa 6.11.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. konanie v časti istiny 80,- Eur zastavil, vo výroku II. žalobu zamietol a výrokom III. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Právne súd vec v napadnutom rozsahu posúdil na základe aplikácie ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy medzi stranami, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 122, § 565 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. - ďalej aj len OZ). Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil súd prvej inštancie ten právny záver, že žalobe nie je možné vyhovieť.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že: „...zmluvný vzťah účastníkov založený na základe predmetnej zmluvy o úvere spadá pod úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, pričom súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch vylučovali. Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli zmluvy o úvere v zmysle ustanovení obchodného zákonníka, občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade sa jedná o právny vzťah účastníkov na základe spotrebiteľskej zmluvy, pri uzatváraní ktorej bol žalovaný v postavení spotrebiteľa. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred veriteľom, ktorej obsah nemal spotrebiteľ možnosť reálne ovplyvniť. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluvným typom s osobitnou právnou úpravou v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorý je k ustanoveniam občianskeho zákonníka s podrobnou úpravou spotrebiteľských zmlúv od 1.4.2004 predpisom lex specialis a i v prípade spotrebiteľského úveru ide o spotrebiteľskú zmluvu. To znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú vyslovene upravené zákonom č. 129/2010 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch. Napokon aj podľa § 54 ods. 1

Občianskeho zákonníka veta prvá, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Nakoľko žaloba bola podaná sa súd za účinnosti § 54a OZ (účinného od 5.12.2018) súd sa musel ex offa zaoberať možným premlčaním pohľadávky. Pred nadobudnutím účinnosti tejto novely dochádzalo v praxi k prípadom, keď si veriteľ uplatnil už premlčanú pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy na súde, pričom ak dlžník premlčanie nenamietal, súd veriteľovi pohľadávku priznal. Po nadobudnutí účinnosti novely, ktorou bolo doplnené ustanovenie § 54a (od 5.12.2018) už nie je možné vymáhať, t.j. uplatniť si na súde premlčanú pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy, resp. v rozhodcovskom konaní alebo vymáhať v exekučnom konaní. Zároveň sa táto úprava z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti, vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, t.j. na nároky uplatnené nielen dodávateľom ale i spotrebiteľom. Súd z týchto dôvodov skúmal, či uplatnený nárok, resp. jeho časť, nie je premlčaný.“.

4. Podľa prvoinštančného súdu v konaní bolo preukázané, že: „V danom prípade bolo dohodnuté plnenie v splátkach, v dohodnutých termínoch vždy k 15. dňu v mesiaci. Dlžník nezaplatil žiadnu splátku, pričom prvé splátky boli splatné 15.01.2016, veriteľ úver zosplatnil dňa 02.08.2016.“.

5. Súd prvej inštalcie po citácii § 53 ods. 9 a § 565 OZ ďalej dôvodil, že: „Z uvedených ustanovení vyplýva, že premlčacia doba v prípade spotrebiteľského úveru, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre ktorú došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ, a teda k zosplatneniu celej pohľadávky za predpokladu, že to bolo medzi stranami spotrebiteľského úveru dohodnuté (v bode 3.1. oboch uzatvorených zmlúv), pričom však musí byť zachované, že veriteľ môže uplatniť toto právo najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Pre prípady, kedy sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným, splatným celý dlh stanovuje OZ v § 103, druhá veta, osobitné pravidlo pre začiatok plynutia premlčacej doby zosplatneného dlhu. V zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby je tak rozhodné zistenie splatnosti tej splátky, pre nezaplatenie ktorej veriteľ pristúpil k zosplatneniu úverov. Žalobca oba úvery zosplatnil dňa 02.08.2016. Pokiaľ z právneho úkonu, ktorým došlo zo strany žalobcu k uplatneniu práva podľa § 565 OZ nie je možné zistiť, pre ktorú splátku došlo k zosplatneniu úverov, treba vychádzať z toho, že veriteľ mohol pristúpiť k zosplatneniu len za podmienok podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ. K zosplatneniu dňa 02.08.2016 mohlo dôjsť len pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 15.04.2016 (do omeškania sa žalovaný dostal 16.04.2016 a lehota 3 mesiacov uplynula 16.07.2016 a splatnosť nasledujúcej splátky bola 15.08.2016). Ak teda žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť oboch úverov pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 15.04.2016, začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie práva na zaplatenie celého zosplatneného dlhu odo dňa splatnosti uvedenej splátky a uplynula dňa 15.04.2019. Žaloba bola podaná na súde dňa 31.07.2019, teda po márnom uplynutí premlčacej doby zosplatnených splátok, preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.“.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštalcie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a contrario i za použitia analógie podľa čl. 4 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému, ktorému vznikol nárok na náhradu trov konania, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko možnosť priznania náhrady vylučovalo to, že žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. októbra 2016, sp. zn. 6 Cdo 544/2015).

7. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP s tým, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom žiadal, aby krajský súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštalcie v napadnutej časti a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

8. Odvolateľ nesúhlasil so záverom prvoinštančného súdu, že žalobcom uplatnený nárok nemožno priznať z dôvodu premlčania vzhľadom na právnu úpravu § 101, § 103, § 565 a § 53 ods. 9 OZ. Nemôže sa stotožniť s názorom súdu, že premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva veriteľa podľa § 565 OZ, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva. Podľa prvoinštančného súdu by premlčacia lehota mala začať plynúť skôr, ako reálne dôjde k zosplatneniu dlhu, t.j. odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený. Podľa názoru žalobcu z Občianskeho zákonníka nikde nevyplýva, že veriteľ, ktorého dlžník je spotrebiteľom, by mal

byť akokoľvek ukrátený o svoje právo na uplatnenie svojich pohľadávok v zákonom priznanej všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. V súdom uplatňovaných ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ vyplýva len obmedzenie veriteľa za akých podmienok môže uplatniť svoje právo na zosplatnenie celej pohľadávky, t.j. až po uplynutí 3 mesiacov s omeškaním splatnej splátky. Predmetné ustanovenia však nemajú žiaden vplyv na plynutie premlčacej doby. Do momentu predčasného zosplatnenia dlhu sa jednotlivé mesačné splátky premlčávajú samostatne a až ku dňu 2.8.2016, tj. do momentu predčasného zosplatnenia dlhu sa jednotlivé mesačné splátky premlčávajú samostatne. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu Nitra č.k. 9Co/216/2018 a Krajského súdu Bratislava č. k. 10Co/88/2018. Súčasne odkázal na rozsudok Krajského súdu Trenčín č. k. 17Co/228/2016, z ktorého citoval záver, že pokiaľ by následná zročnosť celého dlhu mala mať za následok začiatok plynutia premlčacej doby celého dlhu od prvej omeškanej splátky, posunul by sa začiatok plynutia premlčacej doby pred okamžik splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcej po prvej z nich. Ad absurdum pokiaľ by došlo k zročnosti celého dlhu po viac ako 3 rokoch od prvej omeškanej splátky, bolo by dôsledkom zročnosti premlčanie celého dlhu. Takýto následok je neprípustný, pretože inštitút zročnosti celého dlhu ako strata výhody splátok predstavuje sankciu pre dlžníka a prostriedok ochrany veriteľa nemôže tak mať pre veriteľa uvedený nepriaznivý následok. Žalobca mal za to, že dodržal postup v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ, keďže úver bol veriteľom zosplatnený až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splatných splátok. Mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil 2.8.2016, čím sa stal dlh žalovaného splatný v celom rozsahu. Nasledujúci deň 3.8.2016 mohol svoje právo vykonať po prvý raz. Žalobný návrh bol podaný na súd dňa 30.7.2019, teda podľa § 101 OZ si svoj nárok uplatnil v zákonnej trojročnej premlčacej dobe minimálne v rozsahu splátok splatných tri roky pred podaním žaloby. Podľa odvolateľa mal súd preto správne priznať mu uplatnený nárok z úverovej zmluvy minimálne v rozsahu splátok splatných po vyhlásení mimoriadnej splatnosti vo výške 1.145,85 Eur spolu s príslušenstvom. V závere si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcej zo súdneho poplatku za odvolanie a z trov právneho zastúpenia.

9. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v celom rozsahu vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalobcom, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu je premlčaný, v dôsledku čoho, s použitím § 54a OZ, ho nebolo možné vymáhať a ani súdom priznať, čo viedlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu.

12. Dokazovaním vykonaným pred súdom prvej inštancie bolo preukázaným a v tomto štádiu konania nesporným, že na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere z 11.12.2015 a 2.12.2015 uzavretých medzi právnym predchodcom žalobcu (CETELEM SLOVAKIA, a.s.) ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom boli poskytnuté žalovanému spotrebiteľské úvery vo výške 1.388,04 Eur a 1.212,70 Eur, ktorá sa žalovaný zaviazal uhradiť v dohodnutých mesačných splátkach a termínoch spolu s ich príslušenstvom. Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že žalovaný neuhradil v prípade oboch úveroch do 1.8.2016 žiadnu splátku. Právny predchodca žalobcu využil svoje oprávnenie a listami zo dňa 15.8.2016 nazvanými „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ žalovanému oznámil, že predmetná úverová pohľadávka sa stáva k 2.8.2016 predčasne splatnou v celom rozsahu, pričom žalovaného vyzval na úhradu dlžných súm v lehote 14 dní od doručenia výzvy. Súd prvej inštancie

správne v preskúvanom rozsudku skonštatoval, že týmito listinami došlo k účinnému zosplatneniu predmetných dlhov v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátkosplatných v oboch prípadoch dňa 15.4.2016 a žalovaný bol súčasne upozornený v danej lehote na uplatnenie tohto práva.

13. Podľa ust. § 101 OZ aplikovaného súdom prvej inštancie, ktoré je nevyhnutné považovať za generálne, pritom všeobecne platí, že trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, s dovetkom - ak nie je ďalej ustanovené inak. V nasledujúcom ust. § 103 OZ, ktoré je nevyhnutné vo vzťahu k § 101 považovať za špeciálne, vo vete druhej je ale ustanovené, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, pričom nasleduje výslovne odkaz na § 565 OZ, začne plynúť premlčacia lehota odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. V právnom poriadku pritom platí zásada *lex specialis derogat legi generali*, ktorá znamená, že ak existuje rozpor medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov < - noriem, prednosť má konkrétnejší právny predpis oproti všeobecnejšiemu.

14. V konaní bolo pritom nesporným, a sám žalobca na to odkazuje v podanej žalobe, že k predčasnemu zosplatneniu predmetných dlhov došlo v zmysle § 565 v spojení § 53 ods. 9 OZ. Na premlčanie zosplatennej pohľadávky bolo potom v zmysle uvedenej zásady nevyhnutné aplikovať špeciálne ust. § 103 veta druhá OZ s tým, že premlčacia doba v danom prípade začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, teda tej, pre ktorú došlo k zosplatneniu dlhu. V danom prípade premlčacia doba začala plynúť dňa 15.4.2016, teda odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (v súlade so znením § 103 OZ) v mesiaci apríl 2016 pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh, (tj. od 15.4.2016 ako to správne uvádza prvoinštančný súd) a uplynula potom dňa 15.4.2019 (§ 122 ods. 2 OZ). Keďže žaloba na súde bola podaná až dňa 31.7.2019 - po uplynutí premlčacej doby, žalobou uplatnený nárok bol premlčaný a ako taký v zmysle § 54a OZ nemohol byť vymáhaný a súd ho nemohol priznať. Žaloba bola preto správne prvoinštančným súdom v rozsahu presahujúcom zastavenie konania pre čiastočné späťvzatie zamietnutá.

15. So závermi krajských súdov, na ktoré odkázal odvolateľ sa odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené argumentáciu nestotožňuje.

16. Je pravdou, že nevyhnutnosť pri nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy vyčkat' tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky v zmysle § 53 ods. 9 OZ pred uplatnením nároku na zosplatnenie celej pohľadávky podľa § 565 OZ, znevýhodňuje veriteľa, avšak stalo sa tak z vôle zákonodarcu za účelom ochrany slabšej strany - spotrebiteľa.

17. S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.) ako vecne správny, včítane závislého a správneho výroku o náhrade trov prvoinštančného konania (výrok III.), osobitnými odvolacími dôvodmi nenapadnutého, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

18. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

19. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

20. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v

takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

23. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

24. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

25. Danou problematikou sa zaoberalo aj občianskoprávne kolégium NS SR pričom v uznesení č. 15 z 9.10.2018 prijalo právnu vetu podľa ktorej, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.

26. Odvolací súd potom hoci úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s odkazom na záver uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. októbra 2016, sp. zn. 6 Cdo 544/2015 (na ktoré rozhodnutie pri rozhodovaní o trovách konania odkázal i súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku), podľa ktorého ak úspešnej strane sporu alebo strane, ktorá procesne nezavinila zastavenie konania, preukázateľne v konaní žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania neprizná.

27. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).